

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de op 7 maart 2018 door de heer A, hierna te noemen klager, ingediende klacht tegen de heer drs. B, hierna te noemen verweerder, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen, en ingeschreven in het NIP-register psycholoog NIP.

I Het verloop van de procedure

Het College heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift met bijlagen d.d. 7 maart 2018;
- het verweerschrift d.d. 5 mei 2018;
- de brief d.d. 16 mei 2018 van de secretaris van het College aan partijen, waarin wordt meegedeeld dat de mondelinge behandeling van de klacht is bepaald op woensdagmiddag 19 september 2018 om 14.00 uur;
- de e-mail van verweerder d.d. 27 mei 2018, waarin hij verzoekt de mondelinge behandeling op een andere dag te bepalen, te weten een maandag of een vrijdag, omdat zijn werkdagen op dinsdag, woensdag en donderdag zijn;
- het antwoord van het secretariaat van het College d.d. 30 mei 2018 aan verweerder, inhoudende dat het niet mogelijk is de zitting naar een andere dag te verplaatsen, omdat deze uitsluitend op woensdagmiddagen plaatsvinden;
- de brief d.d. 5 september 2018 van de secretaris van het College aan partijen, waarin zij worden herinnerd aan de voor de zitting bepaalde datum, te weten 19 september 2018 om 14.00 uur;
- de e-mail d.d. zondag 9 september 2018, 14:03, van verweerder aan het College, waarin hij dringend verzoekt de zitting te verplaatsen naar een andere datum, omdat hij per 18 september 2018 een nieuwe baan heeft;
- de e-mail d.d. 11 september 2018 van de secretaris van het College aan verweerder, waarin hem wordt meegedeeld dat niet kan worden voldaan aan zijn verzoek, gelet op de korte termijn en omdat een andere datum voor een zitting pas over een half jaar beschikbaar is, hetgeen tot een ongewenste vertraging in de afhandeling van de zaak zou leiden;
- de e-mail van verweerder aan klager, met cc aan het College, d.d. 17 september 2018, 09:42, waarin hij onder meer het volgende schrijft:

“Beste A,

Helaas moet ik afzeggen voor woensdag 19 september. Reden is mijn nieuwe baan die mij geen ruimte biedt.

Hierbij mail ik je dus, daar ik niet wil dat je voor niets komt op onze geplande afspraak. Ik zal een CC toevoegen aan het CvT, die ik al eerder heb laten weten dat ik moeilijk kan op die dag.

.....”

- de e-mail d.d. 17 september 2018, 11:37, van klager aan verweerder, waarin hij reageert op verweerders e-mail;
- de e-mail d.d. 17 september 2018, 11:47, van het secretariaat van het College aan partijen, waarin wordt meegedeeld dat de zitting gewoon doorgaat op de vastgestelde datum.

De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden ter zitting van het College van 19 september 2018, waarbij klager aanwezig was. Verweerder was afwezig.

II De feiten

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden kan van het volgende worden uitgegaan.

II 1. Klager heeft een relatie gehad met mevrouw C. Zij hebben samen een dochter, D, geboren in 2011, die bij moeder verblijft. Tussen klager en moeder lopen gerechtelijke procedures, over de omgang met en het gezag over D.

II 2. Mevrouw C, hierna te noemen moeder, is in behandeling bij verweerder.

II 3. Verweerder heeft op 25 februari 2017 een brief geschreven, gericht aan mr. E, de advocaat van moeder, waarin hij uitspraken doet over klager.

Verweerder heeft in deze brief onder meer het volgende geschreven:

“Het is de strijd rondom de zorg voor D en haar [moeders (C.v.T.)] inschatting dat zelfs maar een bezoeksregeling sterk ten nadele zou uitvallen van hun kind. A zou de dagelijkse zorg rondom hun kind niet zien en zeer ongevoelig lijken voor de extra benodigde zorg. Daarnaast zijn er zelfs ‘mishandelingen’ die zijn ontstaan door het Down-gebonden gedrag van D en juist het ongeduld en de onmacht van A.

Ook het juist en correct handelen in levensbedreigende/stressvolle situaties is verre van adequaat.”

En:

*“Nu is de discussie: moeten we het gedrag van A zien als een algeheel niet liefdevol handelen en mogelijk een verlengde periode van hun strijd van hun ‘echtscheiding’ OF is er sprake van een incompetentie; een onbeseft van de realiteit; het niet kunnen inzien en inschatten van de nood en heftige emoties van mensen, inactief zijn, geen initiatief nemen, niet proactief zijn, overzicht verliezen en verzanden in details, boos worden bij teveel prikkels, ontkennen en geheel niet zien en begrijpen dat hun kind anders is dan anderen en extra zorg nodig heeft? Indien dit laatste zo is, dan valt te begrijpen waarom zo veel is uitgesteld, zo veel is blijven liggen en er nog steeds NIETS is gerealiseerd en moeder al die tijd hulpeloos heeft moeten bewegen om dingen te regelen, **dan is de houding van moeder van ernstig overbezorgd zijn, geheel gegrond, met consequentie voor de bezoeksregeling.***

II 4. Op 24 januari 2018 heeft verweerder een brief geschreven, gericht aan ‘Edelachtbare’.

In deze brief doet verweerder eveneens uitspraken over klager.

In deze brief heeft verweerder onder meer het volgende geschreven:

*“Er zijn **ernstige feiten aan voorafgegaan: 1)** Volgens moeder heeft de vader zich het gezag onrechtmatig toegeëigend door haar DigiD te misbruiken (de moeder heeft nooit het gezag willen delen, de vader heeft zich bij de aanvraag als vals voorgedaan, alsof de aanvraag van het gezag van háár kwam) met het nare gevolg dat elke instantie nu de vader ook aanspreekt om toestemming.*

Dan meteen het tweede punt waarom er NIETS van de grond komt:

2) Bij elke toestemming (aanvraag paspoort (ook nodig voor de zorg), PGB, logopedie en speciale zorg en BSO) zegt de vader ‘NEE’ en begrijpt ook niet waarom het allemaal nodig is, volgens moeder.

3) Ook de kinder-alimentatie ‘hangt’ nog.

De secundaire strijd zou er nu om gaan dat vader nu traineert omdat hij geen informatie krijgt en er geen bezoeksregeling zou zijn. Uiteraard wil moeder wel informatie verschaffen, maar vader zou weinig omkijken naar het kind, zou ongeduldig en verbaal agressief zijn naar moeder en kind en de extra zorg niet begrijpen; alles volgens moeder. Dan is het onbegrijpelijk dat vader het kind zo tekort doet door haar de basale- en extra zorg te onthouden, weinig van zich laat horen en geen band kweekt met zijn dochter.

*Moeder echter is zeer competent – ondanks haar stagnerend herstel – en uiteindelijk doet ze nu toch al alles alleen! **Dé oplossing voor het gehele systeem is het instellen van eenhoofdig gezag aan de moeder, omdat dan de moeder alle noodzakelijke zorg zelf kan regelen en ze geen hinder meer***

ondervindt van voortdurende en ongenueanceerde 'NEE' van de vader. Ook sluiten we dan de strijd om de – onrechtmatig verkregen – gezagskwestie kort. Moeder heeft psychische en lichamelijke klachten als reactie op het ziekmakende gedrag van de vader die al vanaf het begin alles traineert, zodat het begrijpelijk is dat in dit stadium ook elk contact wordt afgehouden en er een impasse lijkt te ontstaan. Mogelijk keert de rust vanzelf terug en zou pas in de toekomst een deskundig begeleid overleg met een bezoekerregeling zin hebben.”

II 5. Moeder heeft beide brieven van verweerder aan de rechter overgelegd in de procedures tussen haar en klager.

II 6. Klager heeft verweerder op 12 februari 2018 een brief geschreven met het verzoek de brieven van 25 februari 2017 en 24 januari 2018 te rectificeren en de geadresseerden te verzoeken geen gebruik van de brieven te maken. Verweerder heeft toen niet gereageerd op klagers brief.

III Het standpunt van klager en de klacht

De klacht houdt in, zakelijk weergegeven, dat verweerder in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld om de volgende redenen.

Klager verwijt verweerder dat hij in de brieven uitspraken over hem doet zonder dat hij hem ooit heeft ontmoet. Volgens klager zijn deze, negatieve en beledigende, uitspraken uitsluitend gebaseerd op verklaringen van moeder, en heeft moeder de brieven overgelegd bij de rechtbank als ‘bewijs’ van klagers karakter en daden.

IV Het standpunt van verweerder

IV 1. Op de uitnodiging van de secretaris van het College tot het indienen van een verweerschrift heeft verweerder gereageerd door een kopie te sturen van een aan klager gerichte brief d.d. 5 mei 2018. Het College beschouwt deze brief als een aan het College gericht verweerschrift.

IV 2. Verweerder heeft de klacht gemotiveerd betwist en daartoe onder meer, zakelijk weergegeven, het volgende gesteld.

IV 3. Verweerder erkent dat hij klager nooit heeft gezien of gesproken.

IV 4. Volgens verweerder heeft hij in zijn brieven slechts het door moeder gestelde genoteerd en heeft hij daarbij de formulering ‘volgens moeder’ en ‘alle informatie is van de moeder’ gebruikt. Verweerder heeft daarbij aangetekend dat eigenlijk bij elke zin of uitspraak in de brieven de toevoeging ‘volgens moeder’ had moeten worden opgenomen, maar dat is volgens hem haast onmogelijk.

Verweerder verontschuldigt zich ervoor dat de toevoeging meermalen ontbreekt.

V De overwegingen van het College

Ten aanzien van de klacht overweegt het College als volgt.

V 1. Ingevolge artikel I.16 van de Beroepscode 2015 zijn de brieven van verweerder te kwalificeren als rapportage, aangezien daarin sprake is van tot één of meer personen herleidbare bevindingen die schriftelijk zijn uitgebracht.

V 2. Volgens artikel 96 van de Beroepscode 2015 beperkt de psycholoog die rapporteert “*zich bij het geven van oordelen en adviezen tot die aangaande de cliënt, en geeft hij geen oordelen of adviezen met betrekking tot een ander dan de cliënt. Indien het voor het doel van de rapportage noodzakelijk is over een ander dan de cliënt gegevens te verstrekken, dan beperkt de psycholoog zich zo mogelijk tot die gegevens die hij uit eigen waarneming of onderzoek heeft verkregen. Voor het verstrekken van*

dergelijke gegevens is gerichte toestemming van betrokkene noodzakelijk. Indien de psycholoog het noodzakelijk acht in een rapportage gegevens over een ander dan de cliënt te vermelden, die hij niet uit eigen waarneming of onderzoek heeft verkregen, dan is hij daarin uiterst terughoudend en geeft steeds de bron en relevantie van de gegevens aan.”

V 3. Het College is van oordeel dat verweerder zich niet aan dit artikel heeft gehouden. In zijn brieven heeft verweerder gerapporteerd over klager die hij nog nooit had gezien of gesproken. Dientengevolge had verweerder daarin uiterst terughoudend moeten zijn, hetgeen hij heeft nagelaten. In strijd met genoemd artikel heeft verweerder de bron en relevantie van die gegevens niet stelselmatig genoemd.

Voorbeelden daarvan zijn de volgende passages:

“Daarnaast zijn er zelfs ‘mishandelingen’ die zijn ontstaan door het Down-gebonden gedrag van D en juist het ongeduld en de onmacht van A.

Ook het juist en correct handelen in levensbedreigende/stressvolle situaties is verre van adequaat.”

*“Nu is de discussie: moeten we het gedrag van A zien als een algeheel niet liefdevol handelen en mogelijk een verlengde periode van hun strijd van hun ‘echtscheiding’ OF is er sprake van een incompetentie; een onbesef van de realiteit; het niet kunnen inzien en inschatten van de nood en heftige emoties van mensen, inactief zijn, geen initiatief nemen, niet proactief zijn, overzicht verliezen en verzanden in details, boos worden bij teveel prikkels, ontkennen en geheel niet zien en begrijpen dat hun kind anders is dan anderen en extra zorg nodig heeft? Indien dit laatste zo is, dan valt te begrijpen waarom zo veel is uitgesteld, zo veel is blijven liggen en er nog steeds NIETS is gerealiseerd en moeder al die tijd hulpeloos heeft moeten bewegen om dingen te regelen, **dan is de houding van moeder van ernstig overbezorgd zijn, geheel gegrond, met consequentie voor de bezoeksregeling.***

“Dan is het onbegrijpelijk dat vader het kind zo tekort doet door haar de basale- en extra zorg te onthouden, weinig van zich laat horen en geen band kweekt met zijn dochter.

*Moeder echter is zeer competent – ondanks haar stagnerend herstel – en uiteindelijk doet ze nu toch al alles alleen! **Dé oplossing voor het gehele systeem is het instellen van eenhoofdig gezag aan de moeder**, omdat dan de moeder alle noodzakelijke zorg zelf kan regelen en ze geen hinder meer ondervindt van voortdurende en ongenueanceerde ‘NEE’ van de vader. Ook sluiten we dan de strijd om de – onrechtmatig verkregen – gezagskwesitie kort. Moeder heeft psychische en lichamelijke klachten als reactie op het ziekmakende gedrag van de vader die al vanaf het begin alles traineert, zodat het begrijpelijk is dat in dit stadium ook elk contact wordt afgehouden en er een impasse lijkt te ontstaan. Mogelijk keert de rust vanzelf terug en zou pas in de toekomst een deskundig begeleid overleg met een bezoeksregeling zin hebben.”*

V 4. Het College acht verweerdere handelwijze te meer onzorgvuldig aangezien hij de brieven, waarin hij zich ook nog uitspreekt over de omgangsregeling en het gezag, heeft opgesteld wetende dat moeder deze in de procedures aan de rechter zou overleggen.

Daarbij heeft hij nagelaten toestemming te vragen aan klager.

V 5. Het College constateert dat verweerder kennelijk niet op de hoogte is van het feit dat het NIP psychologen afraadt verklaringen ten bate van eigen cliënten te verstrekken waarmee een juridisch belang is gemoeid en dat hiervoor inmiddels de NIP-uitleg over verklaringen ten behoeve van psychologen is opgesteld en gepubliceerd op de website. (Zie hiervoor: <https://www.psynip.nl/uw-beroep/beroepsethiek/uit-het-spreekuur/verklaringen-door-behandelend-psychologen-tbv-eigen-clienten/> en <https://www.psynip.nl/wp-content/uploads/2018/02/NIP-uitleg-verklaringen-1.pdf>.)

V 6. Het College acht verweerdere handelwijze niet professioneel en niet adequaat. Dit geldt ook voor zijn opstelling in de onderhavige klachtprocedure. Verweerder heeft zich kennelijk niet in de regels met betrekking tot een dergelijke procedure verdiept, getuige zijn verweerschrift in de vorm van een brief aan klager, en zijn kort voor de zitting aan klager verzonden e-mail van 17 september 2018.

Dit ondanks het feit dat de secretaris van het College in haar eerste brief aan verweerder van 12 maart 2018 – waarin zij hem uitnodigt om binnen een maand bij haar een verweerschrift in te dienen – heeft medegedeeld dat de gang van zaken in een klachtprocedure geregeld is in het Reglement voor het Toezicht en heeft uiteengezet hoe verweerder kennis zou kunnen nemen van de Beroepscode voor Psychologen 2015, zulks onder toezending van een folder met toelichting over de procedure.

Het College stelt vast dat verweerder kennelijk niet bekend is met artikel 38 van de Beroepscode, dat handelt over medewerking door de psycholoog aan de behandeling van een klacht.

Ook acht het College het onzorgvuldig dat verweerder pas op klagers brief van 12 februari 2018 heeft gereageerd, - te weten via zijn ‘verweerschrift’ van 5 mei 2018 - , toen de klachtprocedure al liep.

V 6. Het College komt tot de slotsom dat de klacht gegrond is, nu artikel 96 van de Beroepscode 2015 is overtreden.

V 7. Ten aanzien van de op te leggen maatregel overweegt het College als volgt.

Verweerder heeft geen blijk gegeven van reflectie en inzicht gelet op de wijze waarop hij zijn verweer heeft geformuleerd. Verweerder is kennelijk niet op de hoogte van de bepalingen in de Beroepscode omtrent rapportage en het NIP-standpunt over het afgeven van verklaringen.

Daarbij heeft hij blijkbaar evenmin het belang van zijn aanwezigheid ter zitting ingezien.

Een en ander brengt het College tot het oordeel dat de maatregel van berisping passend is.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart de klacht gegrond als voormeld;
- berispt verweerder.

Aldus gewezen op **19 september 2018**

door:

mr. D.J. Markx, voorzitter,
mr. T.A. Leenhouts-Strijker, secretaris,
dr. ing. J.A. Damen,
dr. H.F.A. Diesfeldt,
dr. T.A.W. van der Schoot,
leden

en ondertekend door de voorzitter,

D.J. Markx